

Arrest

nr. 188 045 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. ERALY en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2016 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 17 oktober 2016 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2016 werd ingediend door :

*H., A. (R.R.: ...)
geboren te A. op 18.07.1963
+ echtgenote: N., M. (R.R.: ...)
geboren te A. op 03.10.1967
+ meerderjarige dochter:
- H., A. (R.R.: ...), geboren te A. op 01.02.1997
nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 22.12.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 03.04.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 02.07.2012 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan.

Deze asielaanvraag werd op 04.07.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maanden voor de eerste asielprocedure en 2 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun dochter, A., in België school heeft gelopen en dat zij ten tijde van het indienen van onderhavige aanvraag ingeschreven was aan de Universiteit van Antwerpen. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds geweten hebben dat de scholing van hun toen minderjarige dochter plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 04.07.2012 vond deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat betreft het feit dat hun nu meerderjarige dochter ingeschreven was aan de Universiteit van Antwerpen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun dochter momenteel nog steeds als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun meerderjarige dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Verder beweren betrokkenen dat indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, hun meerderjarige dochter de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hun meerderjarige dochter de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM en art. 22 van de Grondwet betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen al meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijven, dat zij zich strikt houden aan de afspraken die verschillende instanties met hen maken, dat zij wekelijks op voedselbedeling komen, dat zij werkwilbig zijn, dat zij een petitie voorleggen, dat zij actief deelnemen aan de kerkdiensten van de Christelijke Kerkgemeenschap 'De Brug', dat zij diverse aanbevelingsbrieven voorleggen, dat er initiatieven zijn om de Nederlandse taal te leren, dat zij reeds met succes taalcurssussen Frans hebben gevolgd, dat de heer H. op een jaar tijd het gerealiseerd heeft om een voetbalploeg op te richten, dat hij lid is van het Sociaal Centrum Lokaal Steunpunt Vrijwilligerswerk, dat hij diverse stukken voorlegt waaruit zijn kwalificaties en competenties moeten blijken, dat mevrouw H. stage heeft gelopen op het steunpunt asiel en migratie, dat zij monitor was van verschillende kampen van 'kinderspel', dat zij als vrijwilliger actief was voor de jeugddienst Mechelen Kinderstad en daar nog steeds is ingeschreven en aan verbonden, dat zij als vrijwilligster heeft gewerkt bij de Usulinen te Mechelen, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij goede kennis heeft van het Frans, Engels, Russisch en Armeens en dat zij noties heeft van de Duitse taal) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op dezelfde datum wordt ten aanzien van elk van verzoekers besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen, die als volgt gemotiveerd zijn:

*"Naam, voornaam: H., A.
geboortedatum: 18.07.1963
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

En:

*"Naam, voornaam: N., M.
geboortedatum: 03.10.1967
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

En:

“Naam, voornaam: H., A.

geboortedatum: 01.02.1997

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij lichten het enig middel toe als volgt:

“b. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken (Directie Uitzonderlijk Verblijf, sectie 9bis) heeft de aanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980, deel ik u mede dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

- De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedures, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*
- Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.*
- Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis §2 van de wet van 15.12.80 bedoelde wijzigingen voor: een bewijs aansluiting ziektekostverzekering die de risico's in België dekt voor het ganse gezin: wat is voorgelegd is een reisverzekering voor 9 dagen.*

...” (zie stuk 68 – bundel verzoekers)

Verzoekers stellen dat ten onrechte de aanvraag onontvankelijk is verklaard en dat zij wel voldoen aan de wettelijke bepalingen terzake, nl. dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden ingevolge waarvan verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.

Verzoekers stellen dat hun recht op een tijdelijk verblijf in België dient toegelaten te worden, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekers stellen dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken (Directie Uitzonderlijk Verblijf, sectie 9bis) een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt en/of zich vergist heeft.

Zoals hiernavolgend zal blijken, was de regularisatieaanvraag van de heer A. H., mevrouw M. N. en mevrouw A. H. wel degelijk gegrond.

a. *Verblijfplaats in België:*

De familie H. - N. woont sinds 13.08.2012 in Mechelen aan de (...).

De huurovereenkomst in dat verband werd gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 bij de Stad Mechelen (stuk 9 – bundel verzoekers).

De familie H. - N. heeft vooreerst twee weken in Brussel verbleven, nl. van 22.12.2010 tot 04.01.2011, in het opvangcentrum “Klein Kasteeltje”.

Nadien heeft de familie in een opvangcentrum in de provincie Henegouwen verbleven, nl. te MORLANWELZ.

Vervolgens heeft de familie zich gewend tot het Sociaal Huis van het OCMW te Sambreville, alwaar het gezin 1 jaar en 2 maanden verbleven heeft, nl. van 12.05.2011 tot ongeveer 17.07.2012.

Vervolgens verhuisde de familie naar Mechelen, nu bijna 5 jaar de vaste verblijfplaats van de familie.

In Mechelen werd een aanvraag ingediend bij het OCMW voor medische hulp, dewelke aan de familie werd toegekend, dit tot op heden (stukken 46 - 59, zie ook verder – bundel verzoekers).

b. *Aanwezigheid van identiteitsdocumenten en buitengewone omstandigheden:*

De familie H. - N. legt een kopie voor van hun Armeens paspoort (stukken 1 – 3 – bundel verzoekers).

c. *Betalingsbewijs.*

Bij aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 bij de stad Mechelen werd correct het bewijs gevoegd van betaling van een bedrag van € 215,00 per persoon, ouder dan 18 jaar, die de aanvraag doet (stuk 10).

Hierover kan geen discussie bestaan.

d. *Buitengewone omstandigheden.*

De familie H. - N. verblijft meer dan vijf jaar ononderbroken in België en bevindt zich in omstandigheden waardoor het onmogelijk is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de normale procedure voor een verblijf van meer dan drie maanden vanuit het land van herkomst.

Als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in te dienen bij de burgemeester van haar Belgische verblijfplaats, beroept A. H. zich op haar schoolsituatie (thans universitaire studies).

De rechtspraak aanvaardt dergelijke buitengewone omstandigheden onder de noemer "andere omstandigheden of geheel van omstandigheden".

Zo wordt door de rechtspraak aanvaard dat wanneer een kind een school- of academiejaar zou verliezen, dit beschouwd wordt als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9 bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

A. H. heeft in België haar getuigschrift secundair onderwijs behaald (stukken 11 – 18 – bundel verzoekers) evenals het attest bedrijfsbeheer (stuk 20 – bundel verzoekers).

In het academiejaar 2015-2016 was A. ingeschreven aan de Universiteit Antwerpen, waar zij rechten studeerde in het eerste jaar (stuk 22 a en b: studentenkaart A. en studiebewijs inschrijving academiejaar 2015-2016 bachelor in de rechten – bundel verzoekers).

Zij slaagde in enkele vakken en besloot na één jaar in Antwerpen te hebben gestudeerd, zich in te schrijven aan de Vrije Universiteit te Brussel.

Thans is A. H. aldus als regelmatige student ingeschreven aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB), waar zij haar 'Bachelor Rechten' voortzet (zie stuk 67 – bundel verzoekers).

Zo behaalde zij reeds voor enkele vakken een vrijstelling door haar studies aan de Universiteit Antwerpen.

Het zou onredelijk zijn om haar, in deze omstandigheden, te verplichten een reis naar Armenië te ondernemen om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen strekkende tot tijdelijk verblijf.

Dit zou immers tot gevolg hebben dat H. A. terug zou moeten naar Armenië en zij, aangezien zij 13 jaar was bij het verlaten van Armenië, zelfs de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen.

De schoolloopbaan van A. zou (minstens tijdelijk) dienen te worden onderbroken en het academiejaar Rechten aan de Universiteit Antwerpen alsook het huidige academiejaar aan de Vrije Universiteit Brussel zouden dan verloren gaan.

A. H. blijkt een verstandig studente te zijn met veel potentieel.

Er is in hoofdte van A. het mooie parcours dat zij inzake haar studies heeft afgelegd (stukken 11 – 18 – bundel verzoekers).

Van 17.01.2011 tot 12.05.2011 heeft A. als regelmatige leerling de lessen gevolgd in Morlanwelz, nl. aan het Institut Technique Morlanwelz (J.T.M.).

Van 27.05.2011 tot 23.12.2011 volgde A. als regelmatige leerling de lessen aan het Technisch Instituut van Namen.

Op 17.01.2012 is er het advies tot overgang naar een tweede algemeen jaar, waarbij verwezen wordt naar het goede niveau voor wiskunde en Frans.

Tevens ligt het attest voor van het Lyceum te Namen voor het schooljaar 2011 - 2012.

Voor het schooljaar 2012 - 2013 was A. H. als regelmatige leerling ingeschreven aan de TSM Middenschool te Mechelen, waar zij in het Nederlands de lessen volgde en waar zij het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers volgde.

Voor het schooljaar 2013 - 2014 is er vooreerst de inschrijving als regelmatige leerling aan de Ursulinen Mechelen, waar A. H. op 30.06.2014 een oriënteringstest A behaalde (COLOMAplus 3).

Op 30 juni 2015 behaalde A. H. het getuigschrift over de basiskennis van het bedrijfsbeheer aan COLOMAplus 3, alwaar zij eveneens haar diploma Secundair Onderwijs behaalde.

Thans volgt A. H. aldus de 'Bachelor Rechten' aan de Vrije Universiteit te Brussel, waar zij een goede student is, die zeer gemotiveerd is.

Deze motivatie en inzet in hoofde van A. H. bleek reeds in het Secundair Onderwijs.

Stuk 19 van het dossier betreft een attest van de pedagogisch directeur van de school (COLOMApplus) die aangeeft dat A. H. een plichtsbewuste leerling is met veel capaciteiten, die perfect regelmatig deelnam aan de lessen, dewelke een positieve inzet toont en mooie resultaten behaalde.

Er wordt hierbij eveneens geattesteerd dat A. H. zeker capaciteiten heeft om na het secundair onderwijs verder te studeren in het hoger onderwijs, hetgeen ondertussen het geval is (inschrijving Vrije Universiteit Brussel).

Er is ook het (sociaal) engagement in hoofde van A. H.

Zo was A. H. onder meer vertegenwoordigster van de leerlingenraad (2012 - 2013) (stuk 23 – bundel verzoekers), tevens heeft zij in januari 2015 stage gelopen op het steunpunt Asiel en Migratie.

A. H. was eveneens monitor van verschillende kampen van kinderspel en zij was in de zomer van 2014 als vrijwilliger actief voor de jeugddienst Mechelen en Mechelen Kinderstad (stukken 24,25 en 26 – bundel verzoekers).

Tot op heden is A. H. daar nog steeds ingeschreven en aan verbonden.

Eveneens heeft A. H. nog als vrijwilligster gewerkt bij de Ursulinen te Mechelen.

Als gevolg en als garantie tot het veiligstellen van het recht op onderwijs, dient aan de familie H. - N. een recht op tijdelijk verblijf te worden toegekend, opdat A. haar universitaire studies kan beëindigen met het behalen van een diploma.

X

Als reactie op deze door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden, stelt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf (sectie 9bis) in zijn beslissing d.d. 17.10.2016 het volgende:

“Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun dochter, A., in België heeft school gelopen en dat zij ten tijde van het indienen van onderhavige aanvraag ingeschreven was aan de Universiteit van Antwerpen. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds geweten hebben dat de scholing van hun toen minderjarige dochter plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 04.07.2012 vond deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.”

Verzoekers vragen zich dan ook af wat verzoekers volgens de betrokkenen dan wel hadden dienen te doen?

Verzoekers waren inderdaad op de hoogte dat hun verblijf in België 'tijdelijk' zou kunnen zijn, doch neemt dat niet weg dat een administratieve procedure van een asielvraag in België een hele tijd duurt, vooraleer er een definitieve beslissing wordt uitgesproken.

Wat dienden verzoekers dan met hun dochter te doen?

Zij was 13 toen zij samen met haar ouders in België aankwam.

Uiteraard dient zij naar school te gaan, zodoende dat het niet meer dan normaal is dat verzoekers haar begin 2011 inschreven aan het instituut Technique Morlanwelz (J.T.M.).

Dit geeft men ook aan in de bestreden beslissing: “dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen”.

Hoewel verzoekers misschien wisten dat hun verblijf tijdelijk was, dienden zij toch de ontwikkeling van hun dochter te verzekeren door haar de kans te geven om naar school te kunnen gaan.

Nu het argument gebruiken dat verzoekers altijd geweten hebben dat de beslissing om in België te mogen verblijven, mogelijks tijdig was, is dan ook niet correct.

Verzoekers hadden geen andere keuze.

Bijgevolg stoten verzoekers en ook A. logischerwijze op de situatie waarin zij zich nu bevinden, nl. een vicieuze cirkel.

Indien A. effectief dient terug te keren naar Armenië, zal zij hoe dan ook schooljaren verliezen.

In de beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf (sectie 9bis) d.d. 17.10.2016 stellen zij hierover het volgende :

“Verder beweren betrokkenen dat indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, hun meerderjarige dochter de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen. Echter betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hun meerderjarige dochter de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoekers brengen in het kader van huidig beroep nu wel minstens een begin van bewijs bij van het feit dat A. de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen, wanneer zij verplicht zou worden het grondgebied te verlaten.

Zo verwijzen verzoekers naar de website van het Armeens Ministerie van Onderwijs en Wetenschap (website : www.edu.am).

Hierop is onder de rubriek ‘Tertiary education’ informatie te vinden over de situatie in dewelke A. H. zich heden bevindt.

Aangezien de Engelse webpagina’s op het moment van het opstellen van huidig verzoekschrift niet beschikbaar waren vanwege een technisch probleem van de website zelf, hebben verzoekers webpagina’s van deze website (www.edu.am) in de Armeense taal, naar het Nederlands laten vertalen bij een officiële vertaler (zie stuk 75 – 79 – bundel verzoekers).

Het Armeens onderwijssysteem is zeer complex.

De student in Armenië dient in zijn schoolloopbaan 3 graden te doorlopen (zie stuk 75 – bundel verzoekers):

- 1e graad (lager onderwijs): dit betreffen de eerste t.e.m. de vierde klas van de student
- 2e graad (primair onderwijs): dit betreffen de vijfde t.e.m. de negende klas van de student
- 3e graad (secundair onderwijs): dit betreffen de tiende t.e.m. de twaalfde klas van de student

In Armenië doorloopt een student aldus ‘drie trajecten’ vooraleer hij zou kunnen hogere studies aanvatten.

Een student in België dient maar 2 trajecten te doorlopen (lager onderwijs en secundair onderwijs ofwel ‘het middelbaar’)

Zo kan je bijvoorbeeld het einde van het negende jaar (9e klas) van een student in Armenië, vergelijken met het vierde middelbaar in België.

Aan het einde van de tweede en derde graad in Armenië, krijgt de student een attest (een diploma) wanneer hij geslaagd is in de examens van alle klassen uit die graad.

Zo krijgt bijvoorbeeld een student het diploma van de tweede graad, wanneer hij geslaagd is in de examens van de vijfde, de zesde, de zevende, de achtste en de negende klas (ofwel het vijfde, zesde, zevende, achtste en negende studiejaar).

Het onderwijssysteem in Armenië is ook vrij strikt en geeft aan studenten niet eindeloze mogelijkheden om de diploma's in de verschillende graden te bekomen.

Dit wordt ook bevestigd op de webpagina van de website van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen van de Armeense republiek (zie stuk 74 en 76 – bundel verzoekers).

Allereerst worden ongewettigde afwezigheden in het Armeense onderwijs niet zomaar aanvaard.

De aanwezigheid van elke student zal, zeker in het laatste studiejaar (van elke graad) mee onderdeel vormen van een evaluatie waarbij studenten hun behaald certificaat (diploma) alsnog kan worden teniet gedaan of een weigering kunnen oplopen om toekenning van zulk certificaat te bekomen, zoals de webpagina ook bevestigt.

Belangrijk voor mevrouw A. H. is echter het volgende:

“Studenten die niet voldoende aanwezig waren tijdens het lopende studiejaar;

Punt 15 – Onder de leeftijd van 16 jaar, of de daarmee gelijkgestelde 9de graad, en onder de leeftijd van 19 jaar, of de daarmee gelijkgestelde 12e graad.

Meer nog, studenten die door afwezigheid hun kwalificatie niet konden verzilveren, krijgen geen verder toegang tot het onderwijs of onderwijsinstellingen van welke aard dan ook”

Dit betekent dat studenten hun negende graad maar kunnen afwerken tot de leeftijd van 16 jaar en dat studenten hun twaalfde graad maar kunnen afwerken tot de leeftijd van 19 jaar.

Hierna krijgen de studenten geen toegang meer tot het onderwijs of onderwijsinstellingen van welke aard dan ook.

Zonder diploma van de tweede en derde graad, kunnen studenten in Armenië geen hogere studies aanvatten (zie o.m. stuk 80 – bundel verzoekers).

Dit is vergelijkbaar met de situatie in het Belgische onderwijs, ook hier dienen studenten in het bezit te zijn van een middelbaar diploma vooraleer zij hogere studies kunnen aanvatten.

Hoe ziet de situatie van mevrouw A. H. er nu concreet uit?

A. H. heeft in Armenië gestudeerd van 2003 tot 2011 aan de middelbare school van de regio Ararat (Artashat Middelbaar school VZW) en brengt als bewijs hiervan in het kader van de huidige procedure ook een attest bij (zie stuk 77 – bundel verzoekers).

In 2003 begon zij aldus aan haar ‘eerste klas’ in de Artashat Middelbaar school VZW.

Mevrouw A. H. verliet de school eind december 2010.

Aangezien dit net voor de kerstvakantie was in Armenië en de school ook niet onmiddellijk op de hoogte werd gebracht van het feit dat A. het land had verlaten, werd haar uitschrijving bij deze school pas geofficialiseerd begin 2011 (zie stuk 77 – bundel verzoekers).

Niettemin heeft zij de school in de praktijk eind december 2010 al verlaten.

Hoe dan ook, heeft A. H., omdat zij de school al verliet eind december (2010) haar negende klas niet kunnen voltooien waardoor zij haar certificaat van de 2e graad niet heeft bekomen.

Dit wordt ook bevestigd in het attest d.d. 14.11.2016 van de Artashat middelbare school VZW (zie stuk 77 – bundel verzoekers) :

“Overeenkomstig wettelijk besluit nr. 24 van 18-januari-2011, heeft zij omwille van verandering van woonplaats, de school verlaten en ontvangt zij aldus, geen certificaat.”

Indien mevrouw A. H. zou dienen terug te keren naar Armenië, komt zij in een uitzichtloze situatie terecht.

Mevrouw A. H. wordt op 01.02.2017 20 jaar en het is dan ook onmogelijk voor haar om alsnog een diploma van de tweede graad en de derde graad te bekomen, gelet op de strenge onderwijswetgeving in Armenië (zie stuk 74 en 76 – bundel verzoekers).

Voor studenten die hun 'certificaat' (diploma) van de tweede graad en/of derde graad niet konden bekomen in Armenië, bestaat er een laatste uitweg: 'eindexamens'.

Dit is vergelijkbaar met de 'midden jury' in België.

Studenten in Armenië kunnen, als zij voor alle examens slagen, alsnog de nodige certificaten bekomen dewelke hen toegang zouden geven tot hogere studies.

Bijkomend probleem voor mevrouw A. H. is dan alweer dat deze examens maar één maal per jaar worden gehouden, meer bepaald in de periode oktober-november, steeds in de middelbare school Kh. Dashtents nr. 114 (zie stuk 78 – bundel verzoekers).

Zo heeft mevrouw A. H. de examens van de middenjury in Armenië in het schooljaar 2016-2017 onherroepelijk mislopen.

In welke situatie dan ook, mevrouw H. zal 'in theorie' minstens één schooljaar mislopen wanneer zij dient terug te keren naar Armenië.

Zij zou ten vroegste pas in oktober-november 2017 deel kunnen nemen aan de examens van de middenjury in Armenië en dan nog zijn haar slaagkansen zéér klein.

Verzoekers brengen een lijst bij van de examens dewelke mevrouw A. H. zou dienen af te leggen in het kader van de examens bij de middenjury, dewelke terug te vinden is op de website van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen van de Armeense republiek (www.edu.am) (zie stuk 79 – bundel verzoekers).

Mevrouw A. H. zou verschillende vakken dienen af te leggen, waarvan zij geen enkele kennis heeft aangezien ze deze vakken in België nooit heeft dienen te volgen gelet op de studierichting die zij hier volgde (talen), zoals bv. chemie, fysica maar ook de Russische taal en literatuur.

Het Armeense onderwijssysteem kent niet zoveel keuzes als het onderwijssysteem in België en gaat uit van een zeer algemene basis, steunend op alle klassieke vakken (zie stuk 79 – bundel verzoeksters).

Bovendien is het zeer onrealistisch dat mevrouw H. erin zou slagen om alle leerstof voor deze vakken in minder dan één jaar tot zich te kunnen nemen.

Dit is haast onmogelijk.

Het grootste probleem en obstakel hierin is ook de Armeense taal.

De cursussen zijn allemaal opgesteld in de Armeense (schrijf)taal en de examens dienen eveneens in deze taal afgelegd te worden.

Mevrouw H. heeft in 6 jaar niet meer in de Armeense taal geschreven, mede gelet op het feit dat zij zich onmiddellijk perfect wou integreren in België en sindsdien Nederlands en Frans spreekt.

De Russische taal spreekt mevrouw H. A. gewoonweg niet en dit is evenzeer noodzakelijk om te kunnen slagen voor de examens van de middenjury.

De kans dat mevrouw H. zou slagen voor haar examens van de midden jury (ten vroegste in oktober-november 2017) is enorm klein en zo goed als onbestaande binnen het jaar.

Terugkeren naar Armenië, betekent voor mevrouw H. zo goed als zeker het einde van haar schoolloopbaan.

Zij heeft zo hard gevochten en gestudeerd in België om de nodige diploma's te bekomen om 'rechten' te kunnen én te mogen studeren aan de Vrije Universiteit Brussel en vreest nu dat al haar moeite voor niets is geweest, indien zij zou dienen terug te keren naar Armenië.

De bewering van de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing d.d. 17.10.2016 dat mevrouw A. H. zou kunnen terugkeren naar België, mocht zij uitgewezen worden naar Armenië, op basis van een studentervisum om hier haar studies af te werken, klopt niet in het specifieke geval waarin mevrouw A. H. zich bevindt.

Aangezien mevrouw H. A. geen certificaat heeft van het afleggen van haar tweede en derde graad in Armenië, beschikt zij niet over de nodige documenten om hogere studies te kunnen aanvragen.

Indien zij niet toegelaten kan worden om hogere studies aan te vangen, is het voor haar eveneens logischerwijze onmogelijk om een studentervisum aan te vragen.

Hiermee heeft de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf (sectie 9bis) in haar beslissing d.d. 17.10.2016 ten onrechte geen rekening mee gehouden.

Mevrouw A. H. bevindt zich zo in een hopeloze, eindeloze (school)situatie indien zij zou dienen terug te keren naar Armenië.

Concreet betekent dit voor mevrouw A. H. bij een verplichte terugkeer naar Armenië het volgende:

- mevrouw A. H. kan haar certificaat van de tweede en derde graad niet meer bekomen gelet op haar leeftijd nu 19 jaar, dan waarschijnlijk 20;*
- mevrouw A. H. kan deelnemen aan de examens voor de middenjury om alsnog de vereiste diploma's / certificaten te bekomen voor hogere studies;*
- mevrouw A. H. kan ten vroegste de examens voor de middenjury afleggen eind oktober 2017;*
- de slaagkansen voor mevrouw A. H. om te slagen voor de examens van de middenjury in 2017 zijn zeer klein door verschillende factoren (gebrek aan kennis van de (geschreven) Armeense en Russische taal, gebrek aan kennis van bepaalde vakken (fysica, chemie ...) en de zeer korte periode om deze vakken te kunnen instuderen);*
- het meest realistische scenario is dat mevrouw A. H. zou kunnen slagen in haar examens voor de middenjury in het hierop volgend jaar maar dan zijn we al inmiddels oktober 2018;*
- mevrouw A. H. zou in het meest realistische scenario minimum 2 à 3 schooljaren verliezen. Eerder komt zij eveneens niet in aanmerking voor een studentervisum.*

Elk kind heeft recht op onderwijs en de ouders dienden in dat kader te verzekeren dat A. naar school zou kunnen gaan, ook al zitten verzoekers verwikkeld in een asielprocedure.

Mevrouw A. H. zal bij een verplichte terugkeer naar Armenië hoe dan ook schooljaren en academiejaren verliezen.

Dit kan niet de bedoeling zijn.

Zij heeft, zonder de keuze te hebben, haar ouders moeten volgen naar België en heeft zo dienen te investeren in een onderwijsloopbaan in België.

Het zou niet rechtvaardig zijn om mevrouw A. H. nu opnieuw naar Armenië te sturen en zo eigenlijk indirect een einde te maken aan haar schoolcarrière.

Mevrouw A. H. bevindt zich in Armenië, gelet op het strikte onderwijssysteem van Armenië, in een eindeloze en hopeloze situatie, waarbij ze sowieso 2 schooljaren zal verliezen in het méést realistische scenario.

Bovendien rest de vraag nog steeds of zij wel zou slagen voor haar examens van de middenjury.

Indien zij daarentegen in België zou kunnen blijven, dient zij helemaal geen examens van middenjury af te leggen omdat zij in België uiteraard wel haar middelbare studies heeft afgerond en kan zij haar universitaire studies (Bachelor in de Rechten) zonder problemen verder zetten.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken (Algemene Directie Vreemdelingenzaken) kwam aldus in haar beslissing d.d. 17.10.2016 ten onrechte tot de conclusie dat het verzoek van verzoekers

onontvankelijk is, daar er volgens hen geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De rechtspraak aanvaardt verschillende buitengewone omstandigheden zoals:

- lopende asielpcedure
- schending van artikel 3 of 8 EVRM
- administratieve onmogelijkheid
- medische elementen
- andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden

Onder deze 'andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden' wordt zoal begrepen :

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen.
- je zou je werk verliezen.
- je bent opgesloten in de gevangenis.

Verzoekers hebben hierboven aangetoond dat, indien de aanvraag van verzoekers gelet op art. 9bis van de wet van 15/12/1980 niet gegrond wordt verklaard en zij zouden dienen terug te keren naar Armenië, mevrouw A. H. verschillende schooljaren (én academiejaren) zou verliezen en niet in aanmerking zou komen voor een studentervisum.

X

Hiernaast stelt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf (sectie 9bis) ook nog het volgende in zijn beslissing d.d. 17.10.2016 :

“ Wat betreft het feit dat hun nu meerderjarige dochter ingeschreven was aan de Universiteit van Antwerpen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun dochter momenteel nog steeds als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun meerderjarige dochter op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.”

Dit is niet correct.

In de stukkenbundel van verzoekers brachten zij onder stuk 22 de nodige bewijsstukken bij dewelke aantoonde dat A. H. wel degelijke studente was aan de Universiteit van Antwerpen waar zij op dat ogenblik rechten studeerde.

Verzoekers brachten zelfs een studiebewijs bij waarin Dr. E. M. (diensthoofd onderwijsadministratie) namens de Rector van de UA, bevestigde dat A. op dat ogenblik (25/05/2016) ingeschreven was in het academiejaar 2015-2016 als studente rechten.

Dit bewijst dan ook voldoende dat A. H. op het ogenblik van de aanvraag als volwaardige leerlinge was ingeschreven aan een universiteit in België.

X

Hiernaast beroepen de ouders van A. H. zich eveneens op deze omstandigheid die gerelateerd is aan het verblijf in België, nl. dat A. H. minstens één academiejaar zou verliezen wanneer zijn en verzoekers zouden dienen terug te keren.

Daarnaast wensen de ouders van A. H. als buitengewone omstandigheid te verwijzen naar een risico op de schending van de grondrechten, vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag voor het beschermen van de Rechten van de Mens en artikel 22 van de Grondwet (recht op het gezinsleven), en waarbij het hoogste belang van het kind voor ogen dient te worden gehouden.

Indien de heer en mevrouw H. - N. zouden terugkeren naar Armenië zonder hun dochter met het oog op het verwerven van een (tijdelijke) machtiging tot verblijf, zouden de grondrechten, neergelegd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt hierover het volgende in hun beslissing d.d. 17.10.2016:

“Wat het invoeren van art. 8 EVRM en art. 22 van de Grondwet betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”

Indien de heer en mevrouw H. - N. zouden dienen terug te keren naar Armenië met hun dochter met het oog op het verwerven van een (tijdelijke) machtiging tot verblijf, zou A. H. alleszins en minstens één academiejaar verliezen.

Een terugkeer van mevrouw A. H. naar Armenië betekent hoogstwaarschijnlijk het einde van haar studies.

Dit zou zeer jammer zijn, gelet op de goede resultaten dewelke zij behaalde in België.

Indien de aanvraag gelet op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 van mevrouw A. H. wel gegrond zou zijn en mevrouw A. H. zou toegelaten worden om verder te verblijven in België, zouden de grondrechten in artikel 8 E.V.R.M. en art. 22 van de Ger. Wb. wel geschonden worden, indien de heer A. H. en mevrouw M. N. wel zouden dienen te vertrekken naar Armenië.

Het gezin valt dan immers uiteen.

Om deze redenen beriepen de ouders van mevrouw A. H. zich aldus wél terecht op de schending van de grondrechten, vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag voor het beschermen van de Rechten van de Mens en artikel 22 van de Grondwet (recht op het gezinsleven), waarbij het hoogste belang van het kind voor ogen dient te worden gehouden.

Om al deze redenen is de aanvraag al ontvankelijk.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken (Directie Uitzonderlijk Verblijf, sectie 9bis) hield ten onrechte geen rekening met deze buitengewone omstandigheden.

e. Lokale verankering van het gezin.

Dat het centrum van de affectieve, sociale en economische belangen van het gezin in België gevestigd is.

De familie integreert zich goed in de maatschappij en houdt zich stipt aan de afspraken die verschillende instanties met hen maken.

Er zijn de sociale banden in België, waaronder ook de schoolloopbaan en inburgering van de dochter A., dewelke inmiddels aan de universiteit te Brussel studeert en perfect Nederlands spreekt.

Voor de volledigheid wordt ook gewezen op de goede kennis van de Franse en de Engelse taal.

Tevens heeft A. noties van de Duitse taal.

Er is ook de inzet van A. voor de Jeugdwerking in Mechelen, waar zij als vrijwilligster deelnam aan activiteiten van Grabbelpas en Mechelen Kinderstad, cfr. stukken 25 en 26.

In het stukkenbundel zijn ook de vereiste stukken gevoegd die de lokale verankering van het gezin aantonen.

Er liggen onder meer de verklaringen van het Steunpunt Asiel en Migratie voor (stukken 36 – 40 – bundel verzoekers) en waaruit blijkt dat:

A. in januari 2015 twee weken stage gelopen heeft op de dienst, ze een erg goede stagiaire was, heel vriendelijk en altijd stipt op tijd

- A. H. in januari 2015 twee weken stage gelopen heeft op de dienst, ze een erg goede stagiaire was, heel vriendelijk en altijd stipt op tijd

- de medewerkers van het Steunpunt Asiel en Migratie ervan overtuigd zijn dat A. H. in de toekomst een goede werkracht zal zijn

- het gezin sinds augustus 2012 regelmatig hun diensten bezoekt en wekelijks op voedselbedeling komt

- het gezin gekend staat als vriendelijk en de dienst ervan overtuigd is dat, wanneer het gezin de kans krijgt, het er alles aan zou doen om zo snel mogelijk aan het werk te gaan om niet meer ten laste te zijn van de Belgische Staat

- het gezin zeer goed geïntegreerd is en zij veel vrienden hebben in Mechelen

De Burgemeester van Sambreville attesteert dat hij het gezin goed gekend heeft, en hetwelk perfect geïntegreerd blijkt aan de manier van leven in België (stuk 44 – bundel verzoekers).

De familie heeft steeds blij gegeven van een eerlijke en correcte houding.

Ook de gemeenschap zelf heeft middels een petitie uiting gegeven aan de wens het gezin hier verder te zien verblijven, gelet precies ook op hun goede integratie en bindingen dewelke er ondertussen zijn met België (stuk 45 – bundel verzoekers).

De Voorzitter van ANI VZW (stuk 43 – bundel verzoekers) getuigt dan weer over het belang van de heer A. H. voor de vereniging.

Hij is een actief lid en werkt actief mee aan de uitbouw van de kerntaken van de vereniging, meer bepaald werkt hij actief in de richting van sport en sociaal - culturele activiteiten.

Ook in de omgeving van Sambreville heeft de heer A. H. deelgenomen aan de werking van de club RBC JS BAULET (stuk 64- bundel verzoekers).

Zo heeft de heer A. H. het op een jaar tijd gerealiseerd om een voetbalploeg op te stellen, trainers aan te duiden, te officialiseren en vanaf januari 2015 heeft de vereniging zich effectief kunnen aansluiten bij de KBLVB en is men in de competitie van de liefhebbersbond aan de slag.

De heer A. H. heeft op dit vlak ongetwijfeld de vereiste ervaring, cfr. in Armenië was hij stichter en voorzitter van het Olympisch sport liefdadigheidsfonds op internationaal niveau.

De heer A. H. is expert in het detecteren van noden, het organiseren en uitvoeren van sportactiviteiten.

Ook bij VZW SHUSANIK heeft de heer A. H. zich vrijwillig aangeboden. Hij wordt er als lid enorm geapprecieerd om zijn kennis en ervaring (stukken 41 en 42 – bundel verzoekers).

De heer A. H. is tevens lid van het Sociaal Centrum, Lokaal Steunpunt Vrijwilligerswerk, waar hij hulp krijgt voor het gezin (stuk 31 – bundel verzoekers).

Er zijn ook de verschillende verklaringen van de Sint-Vincentiusvereniging, waaruit de inzet van het gezin blijkt om een leven in België op te bouwen (stukken 32 - 35).

Het gezin neemt ook actief deel aan de kerkdiensten van de Christelijke Kerkgemeenschap “De Brug” (stukken 27 – 30 – bundel verzoekers).

Vanaf 07.09.2012 tot op heden heeft de familie H. - N. recht op dringende medische hulp van het OCMW / Sociaal Huis te Mechelen (stukken 56 – 59 – bundel verzoekers).

De familie is zeer goed geïntegreerd en heeft veel vrienden in Mechelen.

Niet in het minst is er ook de werkbereidheid, het beschikken over kwalificaties of competenties, afgestemd op het arbeidsaanbod, en dit in hoofde van alle gezinsleden.

Er is het uitzicht op werk en de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Voor wat A. H. betreft, kan worden verwezen naar het hoger gestelde in verband met het lopen van stages, het uitvoeren van vrijwilligerswerk en het volgen van universitaire studies.

Er zijn de verschillende verklaringen inzake vrijwilligerswerk en het belang van de heer A. H. bij de organisatie van sportactiviteiten (zie hoger).

Bij een verder verblijf in België, zou A. H. kunnen worden tewerkgesteld bij renovatiebedrijf MEDIA - BUILDING BVBA, hetgeen door de werkgever van deze firma ook bevestigd wordt (stuk 66 – bundel verzoekers).

Eveneens zou de heer A. H. aan de slag kunnen bij Basketbalclub BBC PITZEMBURG aan de Winketkaai te Mechelen.

Voor wat betreft de kwalificaties en competenties van de heer A. H., worden de nodige stukken, aanbevelingen en diploma's bijgebracht (stuk 64 – bundel verzoekers).

De heer A. H. is in het bezit van een diploma Lichamelijke Opvoeding en Sport, diploma dat werd uitgereikt op 10.07.1985 in Erevan.

In 2004 ging de heer A. H. van start met een eigen stichting die instond voor de organisatie van sportwedstrijden, zowel op regionaal als internationaal niveau.

Het stuk 64 bevat ook een aanbevelingsbrief van het Armeens Nationaal Paralympic Committee.

De heer A. H. was betrokken bij de ontwikkeling van de Paralympische beweging in Armenië sinds 2005.

Hij was zeer actief betrokken bij de organisatie en training van de Armeense delegatie van het rolstoelbasketbal in Torino 2006, de winter Paralympics in Vancouver 2010 en de zomer Paralympics Beijing in 2008.

Er is onder stuk 64 tevens de verwijzing naar de biografie van de heer A. H. in een plaatselijke krant.

Ook Mevrouw N.N.M. beschikt over de vereiste kwalificaties en ook zij getuigt van een grote werkbereidheid. Van opleiding is zij electro - ingenieur.

Bij een verder verblijf in België zou zij met dienstencheques als poetshulp kunnen gaan werken.

De arbeidsovereenkomst met de firma "NARA" wordt bijgebracht (stuk 65).

Er is de bereidheid tot het onmiddellijk in dienst nemen van mevrouw N. M., evenwel kan niet anders dan vooreerst het verder verloop van voorliggende aanvraag af te wachten, dewelke dan ook onterecht werd afgewezen door de stad Mechelen.

Er is in hoofde van het gezin ook de blijvende inspanning om de landstalen onder de knie te krijgen.

Er zijn de initiatieven om de Nederlandse taal te oefenen en eerder werden met succes taalcursussen Frans gevolgd (stukken 60 – 63 – bundel verzoekers).

Op regelmatige basis wordt de dienst Steunpunt Asiel en Migratie bezocht, waar de heer A. H. met één van de vrijwilligers zijn Nederlands oefent.

De dochter A. H., dewelke zowel in het Frans als in het Nederlands school gelopen heeft, spreekt ondertussen perfect Nederlands, en zoals dat ook wordt bevestigd door verschillende instanties, waaronder de school en het Steunpunt voor Asiel en Migratie.

Er is tevens de hogere verwijzing naar de kennis van de Engelse taal en noties Duits.

x

Verzoekers voldoen aan de criteria van de instructie van 19/07/2009, tevens voldoen zij aan de buitengewone omstandigheden, zoals dat afdoende blijkt uit het hoger gestelde en de gevoegde stukken, en waarbij verzoekers steeds bereid zijn dit persoonlijk toe te lichten en/of verdere informatie/stukken aan te reiken.

Verzoekers hebben in het kader van de procedure bij de stad Mechelen keuze van woonst gedaan op het adres van hun raadsman, advocaat Leonce ERALY, nl. Provinciesteenweg 11 te 3150 Haacht en doen in het kader van dit beroep tot nietigverklaring opnieuw.

Verzoekers vorderen gelet op het bovenstaande dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

III. BEROEP TOT NIETIGVERKLARING EN SCHORSING TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

[...]

B. Aangaande de gegrondheid van het beroep tot schorsing en nietigverklaring :

Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

Allereerst vragen verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten, elk aan verzoekers afzonderlijk ter kennis gebracht, te willen schorsen en niet te willen uitvoeren zolang de procedure betreffende het beroep tot nietigverklaring van verzoekers bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (aanhangig gemaakt via ditzelfde verzoekschrift) met betrekking tot de bestreden beslissing d.d. 17.10.2016 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf (sectie 9bis) hetwelk door de Burgemeester van de Stad Mechelen of zijn gemachtigde aan verzoekers werd overgemaakt, nog lopende is.

Zoals verzoekers hierboven al aantoonen, brengt een onmiddellijke tenuitvoerlegging van deze beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee, nl. dat mevrouw A. H. bij een terugkeer naar Armenië in een situatie terecht komt waarbij zij meerdere schooljaren zal verliezen.

Zo zal zij tegelijkertijd niet kunnen deelnemen aan de lessen (en mogelijks ook de examens) van haar studierichting, bachelor in de rechten, bij de Vrije Universiteit van Brussel.

Dit is uiteraard een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, vermits zij dit, in de hypothese dat huidig beroep tot toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 zou toegelaten worden, niet meer kan inhalen.

Tevens loopt de heer A. H. een reëel risico voor zijn leven en fysieke integriteit in geval van terugkeer naar Armenië aangezien hij dat land heeft dienen te ontvluchten voor de A.-clan.

De heer A. H. werd door deze familie (voornamelijk J. A.) in Armenië bedreigd wegens het feit dat hij weigerde geld wit te wassen.

Deze bedreigingen waren net de reden waarom de heer A. H. besliste om met zijn familie naar België te komen en hij haalde deze redenen ook aan in zijn oorspronkelijke asielaanvraag.

Voor de clan A. is de heer A. H. nog steeds 'persona non grata' sinds zijn vlucht uit Armenië.

Dat om deze redenen minstens de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient afgewacht te worden met betrekking tot het beroep van verzoekers tegen de beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf (sectie 9bis) waarin de aanvraag door verzoekers tot verblijf in België met toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 geweigerd werd.

Dat tevens het bevel om het grondgebied te verlaten volgens verzoekers niet aan alle vereiste (wettelijke) vormvereisten voldoet.

Verzoekers vragen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om dit na te gaan.

Om deze redenen dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens nietig verklaard te worden.

Dat de aangehaalde middelen door verzoekers bijzonder ernstig zijn.

En U zal recht doen.”

2.2. Verzoekers betwisten de beoordeling van de door hen ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. *In concreto* gaat het om de volgende motieven:

- betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten; zij vroegen op 22 december 2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 3 april 2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 juli 2012 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan, deze aanvraag werd op 04.07.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken;
- betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf;
- de duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maanden voor de eerste asielprocedure en 2 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89.980 van 02.10.2000);
- de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 zijn niet meer van toepassing;
- het feit dat hun dochter, A., in België school heeft gelopen en dat zij ten tijde van het indienen van onderhavige aanvraag ingeschreven was aan de Universiteit van Antwerpen. Zij wisten dat de scholing van hun toen minderjarige dochter plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 04.07.2012 vond deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat betreft het feit dat hun nu meerderjarige dochter ingeschreven was aan de Universiteit van Antwerpen, legde verzoekers geen bewijzen voor dat hun dochter op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun meerderjarige dochter op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten;
- verder beweren betrokkenen dat indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, hun meerderjarige dochter de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hun meerderjarige dochter de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden;
- wat het invoeren van art. 8 van het EVRM en art. 22 van de Grondwet betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is;
- de overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen al meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijven, dat zij zich stipt houden aan de afspraken die verschillende instanties met hen maken, dat zij wekelijks op voedselbedeling komen, dat zij werkwilbig zijn, dat zij een petitie voorleggen, dat zij actief deelnemen aan de kerkdiensten van de Christelijke Kerkgemeenschap 'De Brug', dat zij

diverse aanbevelingsbrieven voorleggen, dat er initiatieven zijn om de Nederlandse taal te leren, dat zij reeds met succes taalcursussen Frans hebben gevolgd, dat de heer H. op een jaar tijd het gerealiseerd heeft om een voetbalploeg op te richten, dat hij lid is van het Sociaal Centrum Lokaal Steunpunt Vrijwilligerswerk, dat hij diverse stukken voorlegt waaruit zijn kwalificaties en competenties moeten blijken, dat mevrouw H. stage heeft gelopen op het steunpunt asiel en migratie, dat zij monitor was van verschillende kampen van 'kinderspel', dat zij als vrijwilliger actief was voor de jeugddienst Mechelen Kinderstad en daar nog steeds is ingeschreven en aan verbonden, dat zij als vrijwilligster heeft gewerkt bij de Usulinen te Mechelen, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij goede kennis heeft van het Frans, Engels, Russisch en Armeens en dat zij noties heeft van de Duitse taal) verantwoordden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980;

Verzoekers voeren *in concreto* aan dat hun oudste dochter, derde verzoekster, in België in het academiejaar 2015-2016 ingeschreven was aan de Universiteit Antwerpen en zich voor het volgende academiejaar heeft ingeschreven aan de Vrije Universiteit Brussel. Zij betogen daarbij dat zij niet meer in de gelegenheid zou zijn de middelbare school in Armenië te hervatten.

In de mate verzoekers aldus betogen dat derde verzoekster bij een terugkeer naar Armenië niet meer in de mogelijkheid zou zijn om zonder verlies van studiejaren zich terug in te schakelen in het secundair onderwijs, gaan zij er aan voorbij dat zij zelf aangeven dat (derde) verzoekster reeds in 2015 in België een diploma secundair onderwijs behaalde. Vermits verzoekster er met dit diploma in geslaagd is zich in te schrijven aan een Belgische universiteit, ziet de Raad niet spontaan in waarom derde verzoekster, in het geval van een aanvraag van een studentervisum in Armenië, niet langer zou kunnen voldoen aan de inschrijvingsvoorwaarden. Verzoekers laten ook na dit nader te duiden in hun verzoekschrift. Het omstandige betoog met betrekking tot het verlies aan studiejaren en de moeilijkheden om desgevallend het middelbaar onderwijs te herintegreren in Armenië, is bijgevolg niet dienstig. Voorts kan in dit verband nog worden opgemerkt dat verzoekers niet uiteenzetten waarom het onmogelijk zou zijn om in Armenië een erkenning van het Belgische schooldiploma te bekomen zo derde verzoekster hogere studies in Armenië zou willen aanvatten.

Hoe dan ook dient te worden besloten dat, nu derde verzoekster uitdrukkelijk verklaart een middelbare schooldiploma in België behaald te hebben en zich hiermee nuttig heeft kunnen inschrijven aan, achtereenvolgens, de universiteiten van Antwerpen en Brussel, zij reeds heeft aangetoond over de vereiste attesten te beschikken die haar toelaten ingeschreven te worden aan een van deze instellingen in België. Aldus dient te worden besloten dat het motief in de eerste bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is waar hierin wordt besloten dat derde verzoekster op basis van een studentervisum kan terugkeren naar België. Evenmin hebben verzoekers het motief dat derde verzoekster niet aantoonde dat zij de middelbare school opnieuw zou dienen aan te vangen, weerlegd.

Waar verzoekers aanvoeren dat het onredelijk is haar te verplichten terug te keren naar Armenië aangezien zij hierdoor verplicht wordt haar academiejaar te onderbreken, merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van derde verzoekster een bevel inhoudt met een termijn voor vrijwillig vertrek. Ter terechtzitting blijken verzoekers nog in het Rijk aanwezig te zijn en blijkt niet dat de verwerende partij inmiddels is overgegaan tot een gedwongen uitvoering. Aldus hebben de bestreden beslissingen tot op heden nog geen aanleiding gegeven tot het onderbreken van derde verzoeksters academiejaar. In dit verband dient er ook op te worden gewezen dat artikel 74/14, §1, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om bij gemotiveerd verzoek bij de minister of diens gemachtigde een termijnverlenging te vragen indien de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Ook wijst verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing terecht op dat verzoekers reeds in juli 2012 werden bevolen het grondgebied te verlaten, zodat verzoekers er reeds vanaf dat ogenblik van op de hoogte dienden te zijn dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was.

Met betrekking tot de vraag of in hoofde van derde verzoekster bewijzen van inschrijving aan de Universiteit van Antwerpen werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat dit element geen invloed heeft gehad op de strekking van de eerste bestreden beslissing, vermits de verwerende partij vervolgens motiveert dat, ook indien dergelijke bewijzen worden aanvaard, derde verzoekster op basis van een studentervisum eventueel kan terugkeren naar België om haar studies verder te zetten.

De uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot de complexiteit van het Armeense onderwijssysteem doet geen afbreuk aan het motief dat derde verzoekster een visumaanvraag kan indienen teneinde haar studies in België verder te zetten. De (eerste) bestreden beslissing sluit dan ook geenszins definitief uit dat derde verzoekster haar studies in België kan voortzetten, doch stelt vast dat er *in casu* geen sprake is van buitengewone omstandigheden die haar beletten om via de reguliere weg aan aanvraag in te dienen om een machtiging als student te bekomen, zoals bepaald door de artikelen 58 tot 61 van de vreemdelingenwet. Ook in dat geval is voorzien dat de aanvraag in beginsel in het buitenland moet worden ingediend. De vraag of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in België in te dienen, staat los van de beoordeling van de grond van de aanvraag met betrekking tot het doen van studies in België zelf.

De talrijke stukken die verzoekers neerleggen met betrekking op het feit dat derde verzoekster wel degelijk was ingeschreven aan een universiteit in België, alsook met betrekking op de moeilijkheden die zij zal ondervinden om haar studies in Armenië te hervatten doen geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, om de redenen hierboven uiteengezet.

Waar derde verzoekster aanvoert dat een eventuele toekenning van een verblijfsrecht aan haar een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden, indien dit niet eveneens aan haar ouders wordt toegestaan, gaat zij uit van een hypothese die geen verband houdt met de actueel bestreden beslissingen. *In casu* blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat deze de eenheid van het gezin niet in het gedrang brengen.

Waar verzoekers verder nog, aan de hand van tal van stukken, betogen dat het gezin lokaal verankerd is en dat het centrum van de affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd is, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee een nieuwe beoordeling van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van vreemdelingenwet lijken te beogen. De Raad is, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid op grond van artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet, niet bevoegd om zijn oordeel in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Uit hun uiteenzetting op dit punt valt geen enkele concrete grief te ontwaren ten aanzien van de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling. Evenmin tonen verzoekers aan dat, gelet op hogerstaande uiteenzetting met betrekking tot het begrip 'buitengewone omstandigheden' overeenkomstig artikel 9bis, de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de elementen van integratie hier niet aan beantwoorden.

In de mate verzoekers verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, motiveert de eerste bestreden beslissing dat deze werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg niet meer kan worden toegepast. Verzoekers formuleren hiertegen geen concrete grief, doch beperken zich tot de verklaring dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van deze instructie. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. In de mate verzoekers vragen om de tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten te schorsen zolang de procedure betreffende het beroep tot nietigverklaring nog loopt, kan dit niet worden aangemerkt als een zelfstandig middel tot nietigverklaring. Ook waar zij aanvoeren nog steeds bedreigd te worden in Armenië, beperken verzoekers zich tot algemene beweringen. Zij verklaren in het middel bovendien dat het gaat om dezelfde problemen als die zij aanvoerden in het kader van hun asielaanvragen, die, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, reeds tweemaal werden geweigerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor, een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT